

Sygn. akt: X C 1960/16 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 lipca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu X Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Beata Kasprzyk
Protokolant:	Stażysta Natalia Żurawska

po rozpoznaniu w dniu 18 lipca 2017 r. w Toruniu

sprawy z powództwa **G. C.**

przeciwko **D. T.**

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. kosztami procesu obciąża stronę powodową.

X C 1960/16

UZASADNIENIE

Powód G. C. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...)H.U. „ G. „wniósł pozew w którym domagał się zasądzenia od pozwanej D. T. kwoty 619zł

wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w skali roku od 11 listopada 2015r. do dnia zapłaty kosztów procesu .

Domagała się ponadto zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu wskazano , że pozwana zawarła umowę pożyczki z (...) s.c. .

Nie wywiązała się ze zobowiązań wynikających z zawartej umowy .

W.w spółka zawarła ze stroną powodową umowę przelewu wierzytelności.

Po cesji dłużniczka dokonała wpłaty w kwocie 250zł , którą zaksięgowano na poczet kosztów wezwania , windykacji oraz odsetek.

Nakazem zapłaty z 12 kwietnia 2016r. nakazano pozwanej zapłatę na rzecz powoda kwoty dochodzonej pozvem .

Pozwana wniosła sprzeciw od powyższego nakazu , zaskarżając go w całości.

Podniosła , że zawarła tylko jedną umowę z pożyczkodawcą w 2011r. , nie była w stanie spłacić jej w terminie . Uzgodziła z przedstawicielami spółki możliwość spłaty w ratach . Dług przez cały czas rósł . Spłaciła łącznie 1325zł .

Pismem z 13 kwietnia 2017r. strona powodowa wniosła pismo w którym wskazano , że w związku z zawartą umową udzielono pozwanej pożyczki , początkowo przelewając kwotę 2600zł , a później dodatkowo kwotę 400zł .

Odsetki zostały obliczone od 3000zł – jako należności głównej .

Sąd ustalił co następuje :

13 września 2011r. doszło do zawarcia umowy pożyczki gotówkowej pomiędzy M. C. , G. C. , A. G. , A. Z. prowadzącymi działalność gospodarczą pod nazwą

(...) spółka cywilna (...) , G. C., A. G. , A. Z. z siedzibą w T. , a D. T. . Przedmiotem umowy było udzielenie pozwanej pożyczki gotówkowej w kwocie 608 zł . Termin spłaty pożyczki został określony na 30 dni .

§7 umowy stanowił , że od kwoty pożyczki pożyczkodawca pobierze jednorazowo opłatę przygotowawczą w kwocie 31 zł , ponadto kosztem pożyczki będzie także kwota 127zł z tytułu ustanowienia zabezpieczenia pożyczki .

Tego samego dnia pozwana zawarła umowę zlecenia z pożyczkobiorcą , mocą której zleciła zleceniobiorcy poręczyć za swoje zobowiązanie z tytułu zawartej umowy pożyczki.

Dowody: umowa k 70-70v,

Umowa zlecenia k. 71 ,

Pozwana spłaciła część pożyczki , ale nie wywiązała się z całości zobowiązania . Udała się do placówki pożyczkodawcy w T. , gdzie dokonała części wpłaty . Poinformowano ją , że może przedłużyć okres spłaty , na co się zgodziła . Podpisała wówczas dokumenty , które jej przedstawiono , była to kolejna umowa pożyczki i umowa zlecenia (na tą samą kwotę) .

Ponieważ pozwana znów nie miała całej kwoty na spłatę i chciała dokonać częściowej wpłaty , znów zaproponowano jej przedłużenie terminu spłaty .

Ta sytuacja powtarzała się kilkakrotnie : 14 listopada 2011 , 28 lutego 2012r. ,

13 lipca 2012r. , 10 października 2012r. , , 7 marca 2013r. i 22 maja 2013r.

Dowody: umowy k. 11-11v, . 81-92,

dowód wpłaty k.34,

dowody wpłaty k. 26-33,

zeznania M. M. k. 122v ,00: 09:33

zeznania D. T. k.123-123v , 00:36:55

zeznania K. W. k.123 , 00:27

10 listopada 2015r. doszło do zawarcia umowy cesji między pożyczkodawcą ,

a G. C. prowadzącym działalność pod nazwą (...) .H.U. (...) ,”

jej przedmiotem była wierzytelność przysługująca od pozwanej z tytułu umowy pożyczki z 22 maja 2013r.

dowód: umowa z 10 .11 2015r.

Sąd zważył co następuje:

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie dokumentów przedstawionych przez strony oraz na podstawie zeznań świadków , a także zeznań pozwanej w charakterze strony .

Przechodząc do oceny zasadności roszczeń powoda, należy stwierdzić,

że między pozwana a poprzednikiem prawnym powoda doszło do zawarcia umowy pożyczki. Jednak kluczowym pozostaje pytanie , czy było to wiele umów niezależnych od siebie , czy też kolejne były konsekwencją nie spłacenia poprzedniej , bądź przedłużeniem jej terminu spłaty..

W ocenie sądu doszło do zawarcia umowy pożyczki w 2011r. , później zdaniem pozwanej dochodziło do przedłużenia spłaty , nie ulega jednak wątpliwości , że pozwana podpisywała własnoręcznie kolejne dokumenty przygotowane przez świadków , które stanowiły inne umowy pożyczki .

Zgodnie z art. 720 § 1 k.c., przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Pożyczka miała przy tym status kredytu konsumenckiego w rozumieniu ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim, (Dz.U. Nr 126, poz. 715 ze zm.).

Pozwana przesłuchana w charakterze strony zeznała , że po zawarciu umowy pożyczki nie była w stanie jej spłacić . Przyniosła część należnej kwoty , doszło do przedłużenia możliwości spłaty , podpisywała jakieś dokumenty , działo się to wiele razy . Pieniądze otrzymała tylko raz .

W ocenie sądu zeznania pozwanej są zgodne z prawdą , tworzą logiczną całość.

Przede wszystkim co do faktu otrzymania raz kwoty z tytułu pożyczki i dokonywania wpłat . Wątpliwości budzi podpisywanie dokumentów bez wiedzy co podpisuje .

Twierdzenia pozwanej znajdują oparcie w dokumencie złożonym przez pozwaną do sprzeciwu . Jest to dowód wpłaty na 321zł z 14 listopada 2011r. , który został opisany jako wpłata dotycząca umowy z 13 września 2011r.- przedłużenie , wpłata 321zł .

Jednocześnie strona powodowa składając inne umowy , złożyła kolejną umowę pożyczki z tej samej daty : 14 listopada 2011r. , na tą sama kwotę , te same opłaty co umowa z 13 września 2011r. (pierwotna umowa) .

Potwierdza to wersję pozwanej , iż ona nie otrzymywała kwot z kolejnych umów , ustalała z pracownikiem przedłużenie spłaty umowy i podpisywała przedłożone jej dokumenty (porównanie k. 34 i 68).

Przesłuchana w charakterze świadka M. M. (2) zeznała , że jeśli klient nie ma pieniędzy na spłatę , zawierana jest kolejna umowa , która jest spłatą zadłużenia wcześniejszej . Fizycznie klient pieniędzy nie otrzymuje .

Przyznała , że jeśli klient nie spłacił poprzedniej umowy , nie otrzyma kolejnej pożyczki .

Stwierdziła , że klient jest świadomy tego , że zawiera umowę pożyczki .

W ocenie sądu zeznania świadka są zgodne z prawdą , co do zasad przyznawania pożyczek .

Potwierdzają wersję pozwanej , że nie otrzymywała kolejnych kwot , lecz wpłacając część zadłużenia – przedłużała (swoim zdaniem) pierwotną umowę . Podpisywała przy tym przedłożone jej dokumenty .

Świadek zeznała także , że klienci chcieli zawierać nowe umowy , aby nie ponosić kosztów windykacyjnych . Kwoty z tytułu nowych umów były spłatą wcześniejszych umów . Jednakże przy zawieraniu każdej kolejnej umowy klienci byli zobowiązani do ponoszenia kosztów związanych z zawartą umową .

Zeznająca w charakterze świadka K. W. (2) potwierdziła , że

w razie braku pieniędzy na spłatę można było zawrzeć kolejną umowę , która była zaliczana na poczet poprzedniej.

Sąd uznał jej zeznania za zgodne z prawdą .

Strona powodowa nie udowodniła , że pozwana zawarła kilka odrębnych umów pożyczek , otrzymując wynikające z nich kwoty do wypłaty.

Istnienie sporu między stronami, co do zasady, obliuguje jedną z nich do udowodnienia faktów mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Na podstawie art. 6 k.c. oraz art. 232 k.p.c., ciężar dowodu spoczywa na stronie, która z określonych faktów wywodzi skutki prawne. Jeśli zatem powód powoływał się na zaistnienie oznaczonych faktów, w tym na fakt zasadności i wysokości dochodzonego roszczenia, zobowiązany był wskazać okoliczności, które uzasadniały żądanie zgłoszone

w pozwie.

Na stronie powodowej spoczywał więc ciężar wykazania zasadności

dochodzonego roszczenia z uwagi na to , że pozwana zakwestionowała fakt zawarcia kolejnych , niezależnych od pierwszej umów pożyczki .

Jeśli pożyczkobiorca nie zawierał kolejnych , odrębnych pożyczek bez spłaty poprzedniej , to pozwana nie mogła takich umów zawrzeć , bo przez kilka lat wszystkie jej dowody wpłaty była na poczet zaległości (co wynika z analizy pokwitowań , które złożyła pozwana , daty wpłat , co do której umowy – mając na uwadze , że wszystkie umowy były zawierane na 30 dni) .

W tej sytuacji pozwana nawet jeśli zawierała kolejne umowy , to zaliczano kwoty , które powinna otrzymać z tytułu pożyczki na poczet pierwszej zawartej umowy . dochodziły do tego kolejne koszty związane z zawartą umową .

Strona powodowa jednak w żaden sposób nie rozliczyła tych wpłat , nie kwestionowała jednocześnie faktu ich dokonania .

Trzeba więc uznać , że umowa , która stanowi podstawę żądania jest ściśle związana z wcześniejszymi umowami .

Nie udowodniono zasadności , ani wysokości żądania , mając na uwadze wiele wpłat pozwanej .

Mając powyższe na uwadze nie było możliwości uwzględnienia powództwa, należało je oddalić na podstawie art. 6 k.c.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98k.p.c. , obciążając nimi stronę powodową , którą należy uznać za stronę przegrywającą .